

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 57.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1872.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

Η ΑΝΔΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΝΔΡΙΑ.

Ὁ Ἰωάννης Καθημέρας καὶ ὁ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδης εἶχον φιλονεικίαν ὅτε ἦσαν εἰς τὸ σχολεῖον ὁμοῦ, καὶ τινες τῶν χειροτέρων αὐτῶν συμβαθητῶν προσπαθῶν ὅσον ἠδύναντο νὰ τοὺς παροξύνουν ὥστε νὰ κτυπηθῶσιν. Καὶ ὁ μὲν Καθημέρας, ἦτο ἑτοιμος πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ ὁ Ἐλευθεριάδης δὲν ἤθελε νὰ μαλώσῃ.

Ὁ διδάσκαλος ἤκουσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπέπληξε τὸν Καθημέραν. «Εἰπέ μου, Ἰωάννη,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, «διὰ τί θέλεις νὰ κτυπηθῇς μὲ τὸν Ἐλευθεριάδην;»

«Διότι,» ἀπεκρίθη ὁ Καθημέρας—«τὰ παιδιὰ θὰ με ἀποκαλῶσιν ἀνανδρὸν, ἐὰν ἀποποιηθῶ.»

«ὦ! ὦ!» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, «καὶ διὰ τοῦτο προτιμᾷς νὰ κάμῃς ἀδικίαν παρὰ νὰ σε καλέσωσι δειλὸν εἶναι ἐντροπή σου, Ἰωάννη.»

Ὁ διδάσκαλος ἀκολούθως ἠρώτησε τὸν Ἐλευθεριάδην· «Ἰωσήφ, διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν θέλεις νὰ κτυπηθῇς μὲ τὸν Καθημέραν;»

«Διὰ πολλὰς αἰτίας, διδάσκαλε,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ.

«Εἰπέ μοι λοιπὸν αὐτὰς βλας,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, «διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κρίνω τί ἀξίζουν.»

«Κατὰ πρῶτον, διδάσκαλε,» εἶπεν αὐτὸς, «ἐὰν ἐκτόπουν τὸν Καθημέραν, θὰ τὸν ἐβλαπτον, καὶ γνωρίζω, ὅτι θὰ τὸν ἐβλαπτον, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν βλάψω.»

«Πολὺ καλὰ,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

«Δεύτερον, ἐὰν ἐγὼ δὲν τὸν βλάψω, ἐκεῖνος βεβαίως θέλει με βλάψαι.»

«Ἀναμφιβόλως,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

«Ἐπειτα, διδάσκαλε, προτιμῶ νὰ με εἴπωσιν ἀνανδρὸν, παρὰ νὰ κάμω ἀδικίαν, —ἐπρόσθεσεν ὁ Ἐλευθεριάδης.

«Λίαν καλῶς,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

«Καὶ τέλος τὸ νὰ μάχεται τις εἶναι ὄχι μόνον ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος, ὅστις παρηγγεῖλεν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ συγχωρῶμεν ἀλλήλους. Ὁ Ἀπόστολος ἔλεγε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, «Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία, ἅς ἀφαιρεθῇ ἀπὸ σᾶς μετὰ πάσης κακίας· γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὖσπλαγχοι, συγχωροῦντες ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς συνεχώρησεν ἑσᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ.» (Ἐφ. Δ'. 31—3.)

Ὁ διδάσκαλος ἐπήνεσε τὸν Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδην διὰ τὴν φρόνιμον ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκε, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα του ὅτι πάντοτε θὰ φέρεται κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας, προσθέτας· «Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἔδειξας περισσότερὰν ἀληθῆ ἀνδρίαν ἀποποιηθεὶς νὰ μαλώσῃς, παρὰ ἐὰν τῷ ὄντι ἐμάλωνες μὲ τὸν Καθημέραν καὶ τὸν ἐνίκας.»

Μίαν περίπου ἑβδομάδα μετὰ τὴν φιλονεικίαν ταύτην, ὁ οἰκίσκος πτωχῆς τινοῦ γραίας, Μαργαρίτας καλεμένης, συνέβη νὰ πιάσῃ φωτιά. Ἡ γραία Μαργαρίτα ἦτο ἀποῦσα, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτῆς ἔλειπεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν, καὶ μία μικρὰ ἐγγονὴ τῆς ἐκοιμᾶτο ἐπάνω, ἐνῷ αἱ φλόγες ὑψοῦντο πρὸς τὴν κλίμακα. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦσαν παρόντα πολλὰ παιδιά τοῦ σχολείου, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν διέσχισε τὰς φλόγας, ἀνέβη τὴν κλίμακα, κατεβίβασε τὸ κοράσιον διὰ τοῦ παραθύρου ρίψας αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνθρώπου ἔξωθεν ἱσταμένου, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπήδησε καὶ αὐτὸ κάτω.

Ποῖον δὲ νομίζετε ὅτι ἦτο τὸ παιδίον, ὅπερ ἔδειξε τῇ ἀνδρίᾳ τε διὰ τῆς σωτηρίας τοῦ μικροῦ κορασίου; Ἦτο τάχα τὸ παληκάρι ὁ Καθημέρας, ὅστις ἦτο τοσοῦτον ἑτοιμος νὰ μαλώσῃ; Ὁχι, ἦτο ὁ Ἰωσήφ Ἐλευ-

θεριάδης, — αὐτὸς ὅστις ὑπὸ πολλῶν ἐκαλεῖτο ἄνανδρος· ἡ δὲ φιλόανθρωπος καὶ τολμηρὰ αὐτῇ πρᾶξις κατέστησεν αὐτὸν θαυμαστὸν εἰς πάντας· καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμφισβήτει τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον τινὰ παιδίᾳ τοῦ σχολείου ὁπῆγον νὰ κολυμβήσωσιν εἰς τὸν ποταμὸν, μετὰ δὲ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Καθημέρας καὶ ὁ Ἐλευθεριάδης. Ὁ Καθημέρας, ὅστις δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ, ταχέως ἔχασε τὴν ἰσχυρίαν, καὶ ἤθελεν ἀναμφιβόλως πνιγῆ, ἐὰν ὁ Ἐλευθεριάδης, ὅστις ἦτο καλὸς κολυμβητής, δὲν ἐρρίπτετο κατακέφαλα ἀπὸ τὴν ὄχθην διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Λαβὼν δ' αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις τῆς πυρκαϊᾶς ἔδειξε τὸ ἀτάραχον θάρρος τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου, ἡ τοῦ ὕδατος κατέπεισε περὶ αὐτοῦ ἐντελῶς τοὺς πάντας.

Ὅτε δὲ ὁ Ἰωσήφ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον, πάντες οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μὲ ὑψωμένας χεῖρας. Ὁ δὲ διδάσκαλος εἰς τινα μετὰ ταῦτα περιστάσιν εἶπεν, «ἡ διαγωγή τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου ἔστω παράδειγμα εἰς ἑσᾶς, διὰ νὰ δύνασθε νὰ κρίνητε μετὰ τῆς ματαίας καυχήσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀνδρίας. Ὁ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδης ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἱκανώτατον, διελθὼν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος ὑπὲρ τῆς ὠφελείας ἄλλων. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ τολμῶν νὰ κάμῃ τὸ δίκαιον, ἂν καὶ ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν κακὸν ὄνομα, εἶναι ἀληθῶς ἀνδρεῖος, ἐνῶ ὁ φοβούμενος νὰ πράξῃ τὸ καλὸν μήπως οἱ περὶ αὐτὸν τὸν περιπαίξωσιν, εἶναι βεβαίως ἄνανδρος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.»

ΦΥΤΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων φυτῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐδημιούργησεν, ὑπάρχει καὶ μικρὴν τι καλούμενην *Εὐαίσθητον* ἢ *φυτὸν τῆς Εὐαίσθησίας*. Εἶναι δὲ ὠραῖον, τρυφερὸν, καὶ ὡς ἀθῶα κόρη πολὺ αἰδημον (ἐντροπισλόν).

Ἐὰν τὸ ἐγγίξῃς δὲν σὲ κεντρώνει ὅπως τὸ ρόδον,

οὔτε σὲ φαρμακώνει ὅπως ἡ τζουκνίδα, ἀλλὰ μόνον ἀποσύρεται ἀπὸ σοῦ, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ τὸ βλάψῃς. Τὰ μικρὰ καὶ λεπτά τοῦ φύλλα ἐναγκαλίζονται μεταξὺ τῶν καὶ κύπτουσι πρὸς τὴν γῆν, ὡς νὰ ἔλεγον, «Παρακαλοῦμεν μὴ μᾶς κακοποιήσετε.»

Τὸ περίεργον καὶ μοναδικὸν τοῦτον φυτὸν ὁμοίως, ἐὰν ἐξακολουθῇ τις νὰ τὸ ἐγγίξῃ συχνά, χάνει κατὰ μικρὸν τὴν εὐαισθησίαν του καὶ γίνεται καθὼς τὰ ἄλλα φυτὰ, μὴν φροντίζον ποῖος τὸ ἐγγίξει καὶ ποῖος οὐχί.

Ὁ Θεὸς τῷ ἐπροίκισε μὲ τὴν εὐαισθησίαν ταύτην διὰ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ κινδύνους. Ὅθεν ὅταν τὴν χάσῃ, χάνει τὸ μόνον προφυλακτικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Τώρα, ἀγαπητὰ μου τέκνα, δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ φυτὸν τοῦτο καὶ τι ἄλλο; Δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὠραῖον, τὸ τρυφερὸν, τὸ εὐαίσθητον φυτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει φυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν; Ἡξεύρετε τὸ ὄνομα του. Δὲν ὀνομάζεται *Συνείδησις*; Πόσον ζαρᾶνει φυσικὰ εἰς τὸ πρῶτον ἔγγιγμα τῆς κακίας! Πόσον μᾶς προειδοποιεῖ νὰ κλείσωμεν αὐτὴν ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦν νὰ ἀστειευθοῦν μὲ τοὺς διαταγμούς μας, νὰ παίξουν μὲ τὰς ἀρετάς μας!

Φυλάττετε, λοιπὸν, μικροὶ μὲ φίλοι, τὸ φυτὸν τοῦτο ἀπὸ πάσαν προσέγγισιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸ κάμῃ ἀναισθητὸν καὶ ἐπομένως ἀνίκανον νὰ σᾶς προειδοποιῇ περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἀπὸ εὐσπλαχνίας πρὸς ἡμᾶς ἔθεσε τὸν φύλακα τοῦτον εἰς τὰς καρδίας μας, ἡμεῖς ἀπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἴδιον ἡμῶν συμφέρον πρέπει νὰ τὸ περιποιώμεθα καὶ νὰ τὸ καλλιεργώμεν. Ἐὰν δὲ πράττωμεν οὕτω, θὰ εὐρώμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι πάντα τὰ περὶ ἡμῶν θὰ κατασταθῶσι γλυκύτερα, καλλίτερα καὶ καρποφορώτερα.

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΣ.

Εἶμαι πολὺ μικρὸς, θεῖστα, διὰ θάνατον; ἠρώτησέ ποτε ἑξάετες· παιδίον τὴν θείαν τοῦ Ἑλένης.

«Ὁχι ἀγαπητέ μου, — ἀπεκρίθη ἡ θεία. Ἀλλὰ τί σε παρεκίνησεν νὰ κάμῃς τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Εἶπα εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου Ἑρρίκον, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, — ὅτι ἐπροσπάσων νὰ ζῶ διὰ τὸν Χριστὸν καθὼς ὁ κ. Ἰάκωβον μᾶς εἶπε προχθὲς εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον· ὁ δὲ Ἑρρίκος μοι εἶπεν, ὅτι ἤμην πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συλλογίζωμαι τοιαῦτα πράγματα. Εἶμαι πολὺ μικρὸς διὰ τοιαῦτα πράγματα, θεῖστα;

«Ὁχι, — ἀπεκρίθη ἡ θεία, — δὲν εἶσαι τόσο μικρὸς.